

РЕШЕНИЕ

№ 34744

гр. София, 23.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 26.09.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Анастасия Хитова
Ася Тодорова

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7962** по описа за **2025** година докладвано от съдия Ася Тодорова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на М. Х. А. ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес: [населено място], [жк], вх. 2, ет. 5, ап. 35 против Решение № 2295 от 24.06.2025 г., постановено по н.а.х.д. № 3622/2025 г. по описа на Софийски районен съд, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 24-4332-011920/31.05.2024 г., издадено от Началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“, с което за извършено нарушение по чл. 174, ал. 3 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на основание чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП на М. Х. А. са наложени кумулативно административно наказание глоба в размер на 2 000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок 24 месеца. В касационната жалба се навеждат доводи за постановяване на обжалваното решение в нарушение на материалния закон и при допуснати от районния съд съществени нарушения на процесуалните правила. Оспорват се изводите на въззивния съд за процесуална законосъобразност на издаденото наказателно постановление, както и за доказаност на нарушението. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което процесното наказателно постановление бъде отменено. В съдебно заседание, касационният жалбоподател, чрез процесуалния си представител адв. С., поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Претендира присъждане на разноски съгласно списък, който представя.

Ответникът Началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“, в съдебно заседание, не изпраща представител. В депозираните по делото писмени

бележки, чрез надлежно упълномощен юрисконсулт, оспорва жалбата като неоснователна и моли обжалваният съдебен акт да бъде оставен в сила като правилен и законосъобразен, постановен в съответствие с материалния закон и съдопроизводствените правила. Иска от съда да постанови решение, с което да потвърди като правилно и законосъобразно решението на въззивния съд. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение за касационното производство. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява мотивирано становище за неоснователност на касационната жалба. Пледира оспореното решение да бъде оставено в сила като валидно, допустимо и правилно.

Административен съд София - град, в настоящия си състав, след като съобрази направените оплаквания и извърши касационна проверка на оспореното решение на Софийски районен съд, установи следното:

Касационната жалба, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК и от надлежна страна, е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

С обжалваното решение Софийски районен съд е потвърдил Наказателно постановление (НП) № 24-4332-011920/31.05.2024 г., издадено от Началник сектор в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“ в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което за извършено нарушение по чл. 174, ал. 3 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на основание чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП на М. Х. А. са наложени кумулативно административно наказание глоба в размер на 2 000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок 24 месеца. За да постанови този резултат, районният съд е приел за установено от фактическа страна, че на 19.05.2024 г., около 22:10 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица], на кръстовището с последния М. Х. А. е управлявала лек автомобил „Тойота“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Г. Н., като при извършена проверка е отказала да бъде тествана за употреба на алкохол с техническо средство Дрегер Алкотест 7510 ARPM-0385. На водача на автомобила бил издаден и връчен талон за медицинско изследване № 264611, като жалбоподателят не се е явила за даване на кръвна проба за алкохол. При така възприетата фактическа обстановка, въззивният съд е приел от правна страна, че обжалваното наказателно постановление е законосъобразно, тъй като е издадено от компетентен орган и в съответствие с изискванията на ЗАНН по отношение на необходимото съдържание, процедура и срокове за издаването му, при липса на процесуални нарушения в административната фаза на процеса. Съдът е приел още, че нарушението е безспорно доказано от обективна и субективна страна, квалифицирано е правилно от наказващия орган, като съответно по вид и размер на установеното виновно поведение на жалбоподателя са и наложените административни санкции. По изложените съображения, съдът е достигнал до извода, че административно-наказателната отговорност на дееца е ангажирана законосъобразно, поради което е потвърдил наказателното постановление.

Решението е правилно.

Фактическите установявания и правните изводи на съда са правилни и обосновани, поради което изцяло се споделят от настоящия състав на касационната инстанция. От събраните по делото доказателства се установява, че касационният жалбоподател е санкционирана за това, че на инкриминираната дата, час и място, коректно индивидуализирани в АУАН и НП, като водач на МПС, отказала да й бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употреба на алкохол и не е изпълнила предписание на служителите на МВР да бъде извършено спрямо

същата медицинско лабораторно изследване. При постановяване на оспореното решение не са допуснати нарушения на съдопроизводствените правила и на материалния закон. Не са били ограничени процесуалните права на страните, решението е мотивирано и постановено от законен състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил доказателствата и доводите на страните. Правилни са и изводите на въззивния съд за липса на допуснати в АУАН и НП нарушения във формата на двата акта. Констатираното нарушение е описано със съставомерните му белези, даващи възможност на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице да разбере кога, къде и какво е извършила, а словесното описание на нарушението съответства на дадената му правната квалификация. Неоснователни са поддържаните с касационната жалба доводи, че при съставянето на акта за установяване на административното нарушение и издаване на наказателното постановление са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. АУАН серия ГА № 1319552/19.05.2024 г. е съставен на мястото на нарушението, при отказ от страна на жалбоподателя да бъде подписан, който отказ е удостоверен с подписите на двама свидетели, в този смисъл няма основания да се смята, че не става ясно къде точно е извършено нарушението и къде е извършена проверката, няма основание да се смята, че жалбоподателят не е разбирала действията на полицейските служители при проверката, след като ясно е заявила, че отказва да бъде проверена за употреба на алкохол с техническо средство и отказва да подпише предявения й акт. При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства районният съд е формирал правилен и обоснован извод, че касационният жалбоподател е осъществила от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП предвижда наказание за водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му. Установената фактическа обстановка осъществява от обективна и субективна страна нарушението по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, предмет на административнонаказателното обвинение. В конкретния случай е безспорно установено, че касационният жалбоподател е имала качеството „водач“ на МПС по смисъла на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП, същата е управлявала МПС към момента на поканата да бъде проверена с техническо средство за употреба на алкохол и наркотични вещества и/или техните аналози. От фактите по делото е безспорно доказано, че по време на извършената проверка М. Х. А. е била поканена и е отказала да бъде проверена с техническо средство Дрегер Алкотест 7510 ARPM-0385 за наличие на алкохол в кръвта. М. Х. А. в конкретния случай не е изпълнила и предписанието за медицинско изследване на кръвта й, като не се е явила в лечебното заведение. На водача е издаден талон за медицинско изследване за УМБАЛ „Св. А.“, копие от който е приложен по делото. Върху самия талон е положен собственоръчно подпис на касационния жалбоподател, което означава, че наказаното лице е било запознато със задължението си да се яви на медицински преглед, в този смисъл неоснователни са доводите в касационната жалба, че на лицето не е било разяснено, че в посочения в талона за изследване часови диапазон е следвало да посети посоченото лечебно заведение и да даде съответните проби за анализ.

Неоснователни са възраженията на касационния жалбоподател, че административнонаказващият орган е наложил едно административно наказание по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП за две на брой административни нарушения с две различни изпълнителния деяния по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП в нарушение на принципа, че всяко административно нарушение се наказва с отделно административно наказание. От обективна страна съставът на административното

нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП визира два вида откази - за извършване на проверка за наличие на алкохол и за извършване на проверка за наличие на наркотици в кръвта. Съгласно дадените разрешения по приложението на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП в Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. на ВАС по т. д. № 1/2021 г., ОСС, I и II колегия за нормативно установения ред за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. (Наредбата) всяка от проверките за наличие на алкохол и/или наркотици в кръвта има самостоятелен характер и предмет, тъй като двете проверки се осъществяват посредством използването на различни устройства и изследвания, като различно е отношението на дееца към всеки от отказите, което ги различава и от субективна страна – „деецът взема отделно решение за всеки отказ и преследва различни, макар и сходни цели, доколкото доказаната употреба на наркотично вещество при доказан пряк умишъл винаги ще доведе до ангажиране на наказателната му отговорност“. Нормата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП предвижда две форми на изпълнително деяние – отказ за извършване на проверка и неизпълнение на предписание на контролния орган, които могат да бъдат съотнесени както спрямо проверката за употреба и концентрация на алкохол в кръвта, така и спрямо тази за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Касае се за предприемане от страна на водачите на МПС, трамвай или самоходна машина, на активни действия, свързани със задължението им да бъдат проверени за наличието и концентрацията на алкохол в кръвта и/или във връзка с установяване наличието на наркотични вещества или техни аналози. Така в чл. 174, ал. 3 от ЗДвП са инкорпорирани различните способы за установяване употребата и концентрацията на алкохол в кръвта - изпробване с техническо средство или чрез изследване с доказателствен анализатор, респективно чрез медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване, като не са налице отделни състави на административни нарушения. При извършването на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, а при отказ от извършване на проверка с техническо средство установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор) или с медицинско и химическо лабораторно изследване. Т. е., касае се за нормативно регламентирана възможност едно лице в качеството му на „водач“ на МПС, трамвай или самоходна машина да бъде проверено за наличието на алкохол и/или на наркотични вещества и техните аналози в организма му чрез различни способы. Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП има за цел ангажирането на административнонаказателната отговорност на лице, което отказва да бъде установено наличието на алкохол (или наркотични вещества и техните аналози) в организма му. Нарушението е изпълнено тогава и лицето се санкционира за това, че липсва резултат от изследване за алкохол (респективно наркотични вещества). За да бъде налице отказ по смисъла на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, за който водачът да бъде санкциониран, следва да не е бил успешно приложен който и да било от алтернативните способы за установяване на концентрацията на алкохол или наркотични вещества в кръвта на лицето. Разпоредбата съдържа два алтернативни способа, като липсата на отчетен резултат изпълва състава на едно нарушение. Отказът винаги осъществява състав на нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Нарушението е формално и със самия отказ от обективна и субективна страна касационният жалбоподател е осъществил признаците на визираното в правната норма административно нарушение. Без значение за съставомерността на деянието е дали соченият като нарушител действително е употребил алкохол. В конкретния случай водачът е отказала проверка с техническо средство, както и не е изпълнила предписание на служителите на

МВР да бъде проверена посредством останалите способности за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта ѝ, с което водачът е осъществила състава на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП при двете форми на изпълнително деяние – отказ за извършване на проверка и неизпълнение на предписание на контролния орган. Следователно, като е описал нарушението в обстоятелствената част на АУАН и на наказателното постановление като отказ за извършване на проверка за наличие на алкохол и/или на наркотични вещества и техните аналози, изброявайки всички способности за установяване на концентрацията на алкохол и/или на наркотични вещества и техните аналози, административнонаказващият орган е спазил закона. Извършеното административно нарушение е доказано от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Деянието правилно е квалифицирано като нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Деянието е извършено виновно, доколкото жалбоподателят, като правоспособен водач на моторно превозно средство, е съзнавала задължението си да съобрази своето поведение с разпореждането на контролните органи.

Касационният състав намира оспореното решение на въззивния съд за постановено при изяснена фактическа обстановка, изводите на съда са направени след съвкупна преценка и анализ на събраните по делото доказателства, като наведените от жалбоподателя доводи са обсъдени в тяхната съвкупност, поради което за настоящата инстанция не остава съмнение досежно съставомерността на установеното нарушение. Касационният жалбоподател не е ангажирала доказателства в обратна на фактическите констатации относно вмененото ѝ административно нарушение насока, поради което правилно и законосъобразно е ангажирана административнонаказателната ѝ отговорност.

Ето защо, като е потвърдил горепосоченото НП, районният съд е постановил решение в съответствие със закона, поради което следва да се остави в сила. При касационната проверка на същото по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК настоящият състав не констатира наличие на някое от отменителните основания по чл. 348 от НПК.

При този изход на делото на ответника се дължи присъждане на исканото юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН във връзка с чл. 143 от АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 37 от ЗПП във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 130 (сто и тридесет) лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във връзка с чл. 63в и чл. 63д от ЗАНН Административен съд София – град, XII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2295 от 24.06.2025 г., постановено по н.а.х.д. № 3622/2025 г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА М. Х. А. ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес: [населено място], [жк], вх. 2, ет. 5, ап. 35 да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящото производство в размер на 130 (сто и тридесет) лева.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: